

Susan Walter

HOLLYWOOD

THRILLER

PŘES JEJÍ MRTVOLU

Nečekané dědictví,
které může vyjít pekelně draho...

**PŘES JEJÍ
MRTVOLU**

Copyright © 2022 Susan Walter

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Julie Tesla, 2024

Cover © Zhivko P. Petrov, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5036-8 (pdf)

PŘES JEJÍ MRTVOLU

SUSAN
WALTER

přeložila Julie Tesla

VENDETA

Veškerá krutost pramení ze slabosti.

– Lucius Annaeus Seneca

To, co si teď přečtete, bude trochu šok, takže vás na to připravím. Víím, co čekáte, ale rozhodla jsem se, že vám to nedám. A nebudu se za to omlouvat. Svá očekávání si vytváříte sami a stejně tak i všechna rozhodnutí, která v životě uděláte: jestli pomoci, nebo odvrátit zrak, jestli dávat, nebo brát, jestli utéct, nebo bojovat, jestli hromadit, nebo obětovat. V této své poslední vůli jsem měla příležitost být velkorysá. Ale to jste měli i vy všichni.

Tento dokument vyjadřuje má přání a byl sepsán bez jakéhokoliv nátlaku nebo nepatřičného ovlivňování ze strany kohokoliv zde jmenovaného. Nebyl sepsán z rozmaru ani se zlým úmyslem. Moje mysl je čistá a jasná.

Nejsem tu a nemohu se zabývat vašimi protesty, takže si je budete muset vyřešit sami. Je na vás, co uděláte dál. Rozhodněte se moudře.

– LLG

1. ČÁST

PŘEDTÍM

ASHLEY A LOUISA

1. KAPITOLA

ASHLEY

„Můžete to zkusit víc sexy?“ zeptal se režisér castingu ze svého místa za dlouhým obdélníkovým stolem oddělujícím snílky od zabijáků snů. Stála jsem v přepaženém tanečním sále hotelu Sheraton ve Valley... nebo to byl možná Hyatt? *To je jedno.*

„Aha, ehm... jistě.“

„Výborně!“

Asistent znovu spustil kameru a ukázal na mě: *Akce!* Naklonila jsem hlavu na stranu, nahodila tak žhavý úsměv, že by mě za něj v některých zemích zatkli, a pak jsem přečetla text. „Vždycky vás rád vidí, dojídá po vás zbytky a za chladných nocí vám zahřívá postel. Teď svému psovi můžete poděkovat za to, že vás miluje tak, jak to umí jen pes. S Fido's Feast.“ Napadlo mě poslat vzdušný polibek, ale přece jenom šlo o reklamu na psí žrádlo – nechtěla jsem to s tou erotikou zase moc přehánět.

„Díky,“ řekl vedoucí zabijáků snů a bylo to. Hodina a půl čekání a patnáct vteřin ponížení. *No co, je to moje práce.*

Při odchodu jsem minula zástup žen, většinou bývalých středoškolských miss s lesknoucími se vlasy a rovnými bílými zuby, které čekaly na těch svých patnáct vteřin. Pravděpodobnost, že dostanete roli v celostátní reklamě, byla nižší než výhra v loterii, a stejně jsme všechny přišly – nakazily jsme se totiž oním nešťastným

„bacilem“, vášní pro herectví, jehož nejtragičtějším příznakem (kromě promarněného života) bylo zklamání našich rodičů.

Cestou přes parkoviště k autu jsem si přitáhla sako těsně k tělu. Odevzdala jsem hlídači potvrzení o zaplacení – *aspoň že mi zaplatili parkování!* – a potom jsem po silnici 101 zamířila k domovu. Říjnové večery bývají v losangeleském San Fernando Valley obvykle suché a chladné, ale teď bylo podivně vlhko a nad střechami se jako cigaretový kouř při natáčení *Šilenců z Manhattanu* přízračně kroutily chuchvalce mlhy. I když už bylo skoro osm, na silnici to pořád žilo. *Ach, život v Los Angeles...*

Zastavila jsem na příjezdové cestě a ze zadního sedadla vytáhla velkou tašku s kartáčem na vlasy, make-upem, náhradním oblečením, deodorantem, lahví s vodou a svačinou. *Musím být připravená, kdyby se najednou někde vynořil nějaký casting!* Jakmile jsem odemkla vchodové dveře, vyběhl mě přivítat Brando, můj energický zlatosrstý zachránce.

„Ahoj, kamaráde,“ dřepa jsem si k němu a pohládila ho. Lidi se mě často ptali, co je to za rasu. Odpovídala jsem, že „línající pes“, protože to bylo to jediné, co jsem o něm s jistotou věděla. Kdybych aspoň dvakrát týdně nevysávala, navršily by se jeho chlupy jako extra koberec na náš původní.

„Dal jsem mu najíst.“ Můj spolubydlící Jordan zvedl hlavu od kuchyňského stolu.

„Díky.“

„Jaký byl casting?“

„Zaválela jsem,“ odpověděla jsem v legraci, zula si boty a plácla sebou na náš gauč – nebo spíš *jeho* gauč. Všechn

nábytek v obýváku patřil Jordanovi. Jediným mým příspěvkem do rustikálního bungalovu se dvěma ložnicemi, který jsme sdíleli, bylo pár voňavých mýdel v koupelně.

„Vypadáš vyřízeně,“ poznamenal.

„Jo, předtím jsem měla narozeninovou oslavu.“ Kromě marného obrázení castingů jsem měla spoustu marných opravdových zaměstnání. Většinu dní jsem dělala průvodkyni po Hollywoodu, ale o víkendech jsem občas sáhla do kufru s kostýmy a uchvacovala malé holčičky na oslavách jako jejich oblíbená disneyovská princezna. To ráno jsem si nasadila svědivou blond paruku a proměnila se v Popelku pro tucet vriskajících pětiletých dětí. Prohánět se v téhle princeznovské parádě za volantem mého stylového MINI Cooperu bylo trochu ponižující, jenže pro děvče s divadelním vzděláním a nulovými praktickými dovednostmi neexistovalo moc jiných způsobů, jak si za hodinu vydělat tři sta dolarů – aspoň ne legálně.

„Mám ho pustit na dvůr?“ zeptal se Jordan. Měli jsme malý oplocený dvorek a Brando vážil sotva deset kilo, takže k proběhnutí nepotřeboval moc místa. Mohla jsem ho tudíž nechat, ať si na trávníku vyřídí svoje záležitosti, a ráno po něm uklidit, jak jsem to dělala, když jsem měla noční exkurzi nebo se zdržela s kamarádkami.

Podívala jsem se do Brandových natěšených očí. Nemohla jsem vědět, že když ho ten večer vezmu vyvenčit, obrátí se mi život vzhůru nohama, takže jsem podlehla pocitu viny a začala se zvedat z gauče.

„Ne, to je v pohodě,“ povzdechla jsem si. „Už vstávám.“

Shodila jsem nohy z gauče a Brando doslova vyskočil radostí. Psům je tak jednoduché udělat radost – když jsou uvnitř, pusťte je ven, a když jsou venku, pusťte je dovnitř, a budou vás celé dny odměňovat uslintanými polibky.

Šla jsem se do svého pokoje převléknout. Líbilo se mi, že bydlíme v samostatně stojícím domě, a ne v bytě, kde je ve dne v noci slyšet, jak někdo přichází a zase odchází, ale náš malý bungalov už zažil lepší časy. Koberce byly flekaté a na okrajích roztřepené a to rozbité okno jsme nikdy neopravili, jak jsme tvrdili domácím. Ale nestěžovala jsem si. Sama bych si tak hezké místo sotva mohla dovolit. I kdyby se mi podařilo vydělat na nájem, bydlela bych v prázdné skořápce – bez hrnců, pánví, nádobí, kabelovky a televize, na které se na ni dívat. Do L. A. jsem přijela jenom s oblečením, oblíbeným polštářem a ošoupanými výtisky Stanislavského a Uty Hagenové. Spala jsem na futonu, který jsem před sedmi lety koupila z druhé ruky na Craigslistu a teď už připomínal spíš hrbolatou kánoi než postel, protože se všechna výplň přesunula do stran. Nábytek už by rozhodně zasloužil obměnit, jenže na konci měsíce mi zbývalo sotva na zaplacení mého podílu nájmu.

„Venku je nějaké divné počasí,“ utrousil Jordan, když jsem vyšla z pokoje v černé mikině s kapucí a legínách.

„Jo, hodně divné,“ souhlasila jsem a nasadila si kšiltovku, čímž jsem zkompletovala svůj vzhled ninja venčitelky. S Jordanem jsem bydlela od chvíle, co jsme se v létě po skončení vysoké přestěhovali z Wisconsinu do L. A. – já kvůli rádoby kariéře (herectví) a on kvůli opravdové kariéře (medicině). Kromě jedné opilecké pusy jsme spolu nikdy nic neměli, ale skvěle jsme si rozuměli a jednou jsme si v legraci slíbili, že jestli budeme ve třiceti pořád svobodní, vezmeme se. Aspoň jsem to teda brala jako legraci. Moje třicáté narozeniny se neúprosně blížily a ty jeho už jsme oslavili – *odvážím se to nadhodit?*

Při nazouvání tenisek jsem přemýšlela o svém současném „období sucha“. Bylo to už hodně dlouho, co jsem si

někoho pozvala na noc, a to nejenom kvůli tomu hrbolatému futonu. A Jordan si domů nikoho nepřivedl od doby, co ho učitelka jógy, o které si myslel, že je „ta pravá“, podvedla na naší halloweenské párty, doslova na jeho vlastním dvorku. A to se stalo skoro před rokem. Žili jsme už téměř jako manželé – nakupovali jsme v Costcu, pili mléko ze stejné krabice, sdíleli účet na Netflixu –, jenom v oddělených ložnicích. Nejspíš jsme si byli bližší než spousta manželských párů. Samozřejmě až na sex, ten jsme spolu nikdy neměli.

Podívala jsem se na Jordana, jak v naší malé kuchyni něco ťuká do notebooku. Jeho pleť měla sépiový odstín a oči barvu jetelového medu. Rozhodně byl hezký. A věděla jsem, že jsem ho dřív přitahovala, a to i když jsme v sobě zrovna neměli tři margarity. *Tak co se stalo? Jak jsme zabředli do tohoto stavu platonického spolubydlení? Chce, aby se to změnilo? A chci to já?*

„Zatím, Jordane,“ rozloučila jsem se a připnula Brandovi vodítko k obojku. Jakmile jsem vyšla ze dveří, ucítila jsem, jak mi začínají krepatět vlasy. Na Wisconsinu mi chyběla spousta věcí, ale dusivá vlhkost a příšerné vlasy mezi ně nepatřily.

„Buď opatrná,“ zavolal za mnou Jordan.

Nenapadlo mě, že by na tom jeho rozloučení mohlo být něco zlověstného. Tuhle frázi lidi říkají v jednom kuse, stejně jako „dávej na sebe pozor“ nebo „uvidíme se“.

Jenže já jsem byla herečka, ne bankovní úřednice, a být opatrná jsem neměla v povaze.

2. KAPITOLA

LOUISA

„Nemuselas mi dělat večeri,“ zaprotestoval můj synovec Nathan, když jsem z trouby vytáhla pečeného pstruha a zadívala se do jeho kalně černého oka připomínajícího připínáček. Někdo nemá pohled na celou rybu na talíři rád, protože se pak cítí jako vrah, a dává přednost sterilní verzi – filetované a maskované citronovou omáčkou. Já jsem ovšem svého rybího přítele nelitovala, byl chovaný k tomu, aby skončil na mém stole. Svou cestou přes moji troubu naplnil svůj potenciál, což se o většině lidí říct nedá.

„Kdybych ti neuvařila já, tak kdo?“ škádlila jsem ho. Synovec se na mě zadíval.

„Umím si uvařit sám, teto Louiso,“ připomněl mi, že neschvaluje stereotypní genderové role. V tom jsme byli stejní. Pokaždé když se někdo dozvěděl, že jsem bohatá, bez výjimky následovala otázka: „A co dělá váš manžel?“ S velkým potěšením jsem sledovala, jak jim rudnou uši, když jsem odpověděla: „Nic moc, je mrtvý.“ Po obligátním „ach, to je mi líto“ nakonec přišla nějaká verze dotazu „a co *dělal*?“. Všichni předpokládali, že se o naše peníze zasloužil on. Jenže rodinu jsem živila já, on udržoval hnízdo. Plán byl takový, že budu pracovat, dokud mě moje profese nesežvýká a nevyplivne, a potom si spolu začneme užívat plodů mé práce a cestovat po světě. Jenže jeho infarkt a moje následná diagnóza nám ten sen

rozcupovaly a já jsem teď byla v penzi a se svými penězi jsem nemohla dělat nic jiného než se na ně dívat na bankovním účtu.

„To je to nejmenší, co pro tebe můžu udělat, vzhledem k tomu, co děláš ty pro mě,“ řekla jsem mu. Jedli jsme z mého nadčasového modrého porcelánu Wedgwood, protože k čemu ho mít, když ho člověk nepoužívá? Několik šálků poznamenal krutý zub času, ale to mě taky a myslím, že já i porcelán jsme svoje neduhy celkem dobře skrývali.

Ráda jsem vařila pro někoho jiného než jenom pro sebe, jenže jsem v okolí neměla moc lidí, které bych dokázala snést po celou večeři – se vzácnou výjimkou v podobě Nathana. Kromě toho, že to byl můj synovec, byl taky právník. Na večeři jsem ho pozvala pod záminkou prodiskutování jisté právní záležitosti, ale na to, aby téma nadhodil během jídla, měl samozřejmě moc vybrané způsoby. A tak jsme si povídali o jeho milostném životě (nepochopitelně neexistujícím), o jeho práci (snesitelné, ale nijak oslnivé), o mé zahradě (porostlé břechtanem) a samozřejmě o mých dětech (neustále zaneprázdněných).

„Jak se má můj bratr?“ zeptala jsem se, protože nezeptat se by bylo nezdvořilé. Nathanův otec, můj jediný bratr, patřil mezi ty, které jsem snesla jenom na omezenou dobu.

„Táta se má fajn,“ odpověděl Nathan. „Pořád vstává každý den za svítání, aby dohlédl na to svoje impérium.“ Uchechtl se vlastnímu vtipu. Bratr vlastnil nějaký velkoobchod, ale bavit se o něm mě nudilo k smrti. Evidentně ho to ovšem bavilo a jeho čtyři děti díky tomu vystudovaly vysokou školu. Ať si v tom klidně pokračuje, hlavně když nemusím poslouchat o poslední dodávce něčeho někam.

Sklidila jsem talíře a postavila na čaj, což Nathan pochoopil jako signál, a zeptal se, proč jsem mu volala. „Zmiňovala

ses, že se mnou chceš něco probrat,“ začal, když jsem na stůl položila talířek s kupovanými sušenkami. Pečení mě nebavilo, ale po večeři jsem ráda zakousla něco sladkého a nikdy jsem neochutnala lepší sušenky než Lorna Doone.

„Chystám se změnit závěť,“ oznámila jsem mu, když jsem se posadila naproti němu. Měla jsem svého notáře, nepotřebovala jsem k tomu Nathanovu pomoc. A on se zatvářil náležitě zmateně.

„Jak změnit?“

„Přemýšlela jsem a uvědomila si, že nevyjadřuje moje přání,“ vyhnula jsem se odpovědi. To, co po něm budu chtít, se určitě nesetká s pochopením, takže jsem na to musela jít pomalu.

„Chceš, abych to zařídil?“ zeptal se.

„Ne, to nejde.“

„Proč ne?“ Čas shodit první bombu.

„Protože chci všechno odkázat tobě.“

Otevřel pusy a už chtěl začít protestovat, ale nepustila jsem ho ke slovu. „Vím, co si myslíš, ale přemýšlela jsem o tom a rozhodla jsem se, že je to jediná cesta.“ Doufala jsem, že se zeptá: „*Jediná cesta k čemu?*“, ale neskočil mi na špek.

„Louiso, jestli chceš Winnie a Charlieho vídat častěji, měla bys jim to prostě říct.“

„Proč bych měla svoje vlastní děti přemlouvat, aby za mnou jezdily?“ odfrkla jsem si. „Oba to mají kousek autem, je od nich hnusné, že se nikdy nezastaví.“

„Protože jsou ambiciózní, stejně jako jejich matka.“

„Chceš mě vytočit?“ Nathan dobře věděl, že moje děti žádnými ambicemi netrpí, to bych totiž respektovala. Ne, nejezdily za mnou, protože byly sobecké, a nejenom co se týče času. Nikdy jsem Nathanovi neprozradila všechno,

co mi odepřely – bylo to pro mě až moc citlivé –, a věděla jsem, že ony se mu taky nepochlubily.

„Jsem dojatý, že ze mě chceš udělat svého dědice,“ řekl můj synovec, „ale něco takového ti nemůžu dovolit.“

Bylo mi jasné, na co myslí. Na to, že kdybych peníze neodkázala svým potomkům, ale jemu, rodinu by to úplně rozložilo. Jeho sourozenci by mu nemohli přijít na jméno a moje děti by ho zažalovaly. Všichni by se začali navzájem nenávidět. Což byla za první pravda a za druhé tak trochu i účel.

„Proč děti předpokládají, že dostanou všechno, na čem jejich rodiče pracovali?“ povzdechla jsem si. „Vždyť se o to ti dva nijak nezasloužili. A navíc už měli příležitost být bohatí, tak proč ji nedat i dalšímu členovi rodiny?“ Hnusila se mi představa, že by pro ně bohatství mělo být něco automatického jenom proto, že se do něj narodili. Byli to lidi se svobodnou vůlí, ne ryby.

„Tak to prostě chodí,“ pokrčil Nathan rameny. „Navíc by mě tvoje peníze zkazily,“ dodal. „Stal by se ze mě líný, zkažený flákač.“

„To si myslíš, že se ze mě stalo?“ zeptala jsem se.

„Možná jsi maličko zkažená,“ zazubil se šibalsky. „Ale ne líná a rozhodně nejsi flákač.“

Nathan byl jediný, kdo se mě kvůli mé povaze odvážil škádlit, a já jsem ho díky tomu měla ještě radši. Naše sblížení bylo na jednu stranu nečekané, ale na druhou vlastně neodvratné. Tělo mého mrtvého manžela stihlo sotva vychladnout, když se moje děti rozjely každé na svoji univerzitu v severní Kalifornii – Charlie do Santa Cruz a Winnie na Stanford. Nathan nebyl tak sobecký a vybral si nedalekou UCLA. Když se jeho otec rozhodl proměnit jeho dětský pokoj v pracovnu, našel Nathan útočiště u mě doma,

kde se mohl pořádně vyspat a dopřát si domácí jídlo – dvě věci, které moje vlastní děti vždycky považovaly za samozřejmost, ale on si jich vážil. Byli jsme stejní: ambiciózní, pracovití, odsunutí stranou těmi, kterým na nás mělo záležet. Jediný rozdíl mezi námi spočíval v tom, že on se s tím smířil, zatímco já jsem dala přednost biblickému přístupu „oko za oko“. To vyškrtnutí ze závěti mu podle mě přišlo jako malichernost a myslel si, že časem přijdu k rozumu. Můj rozum byl ale v naprostém pořádku. Věděla jsem věci, o kterých neměl tušení. A už jsem se rozhodla.

„Chtěla jsi probrat ještě něco?“ zeptal se. Konvice zapísala, on vstal a šel připravit čaj.

„Asi ne,“ odpověděla jsem. Nemělo smysl na něj tlačit. Pokud nebyl ochotný hrát roli mého dědice, proběhne můj velkolepý odchod bez ohňostroje a velkolepost bude ta tam. Chtě nechtě jsem se cítila zklamaná. Plánovala jsem to udělat dřív, než se ze mě stane politováníhodná stará bába. *Komu jinému bych svoje peníze mohla odkázat?* Počítala jsem s tím, že to bude on.

Často jsem přemýšlela, kde jsem u svých dětí udělala chybu. Čí to byla vina, že se z nich stali sobečtí nevděčníci, když ne moje? Byla jsem jejich matka, za jejich nevalnou povahu jsem nemohla vinit nikoho jiného než sebe. Udělala jsem tu chybu, že jsem uvěřila blouznění bláznivých raných feministek – *Můžete mít všechno! Pohádkovou kariéru! Houf dokonalých dětí! Páteční rodinné večere! Sobotní žhavý sex!* Jenže to, že můžete mít všechno, je lež. Vaše děti vás nenávidí, protože se kromě nich věnujete i jiným svým vášním – dokonce i těm, díky kterým jim můžete koupit plenky. Snažíte se jim to vynahradiť věcmi – kytarou, trampolínou, koněm, těmi luxusními teniskami, co si přály –, jenže tyhle věci je zkazí. Ano, vím, za jejich

zkaženost jsem mohla já, což ovšem ještě neznamenal, že jim něco dlužím. Byla jsem pomstychtivá? Možná. Lepší být ale pomstychtivá než naivní.

Takže co teď? Charitě jsem svůj majetek odkázat nemohla – až moc komplikované, nehledě na to, že to absolutně neodpovídalo mé povaze. A nedokázala jsem si představit nic odpudivějšího než nechat svoje jméno vyrýt na budovu plnou ignorantských, povýšených vysokoškoláků. Navíc jsem potřebovala pomoc, což znamenalo zahrnout do toho někoho dalšího, ideálně dostatečně zoufalého. Někoho, kdo bohatství nikdy nepoznal, koho by nadchl s ním spojený luxus a kdo bude bojovat, aby si ho udržel.

Trápilo mě, že jsem takového člověka ještě nepotkala. Jak se ale ukázalo, brzo jsem ho potkat měla.

3. KAPITOLA

ASHLEY

Brando tahal za vodítko s naléhavostí herečky, která jde pozdě na druhé kolo castingu. Ten pocit jsem znala až moc dobře: běhání po konkurzech bylo můj život. „Nemůžete dostat roli, když nebudete chodit na konkurzy,“ kázal nám náš učitel herectví. Problém byl v tom, že jsem žádnou roli nemohla sehnat, ani když jsem na konkurzy chodila. I tak jsem to ale tvrdohlavě zkoušela dál.

„Dobře, fajn, zpomal,“ přikázala jsem těm velkým hluchým uším. Brando věděl, že jakmile zahneme za roh a vyrazíme do kopce, pustím ho z vodítka, a byl čím dál netrpělivější. Naše ulice sice nebyla nijak rušná, jezdilo tu ale hodně aut a pobíhalo dost dalších psů na to, abych se i v tuhle pozdní hodinu bála ho nechat volně pobíhat. Když jsem ovšem zabočila do strmé slepé ulice na konci bloku, často jsem mu dovolila trochu se proběhnout. Temný kopec nevypadal zrovna lákavě. Nahoru skoro nikdo nechodil, zvláště za takového mlhavého večera, jako byl tenhle.

Jakmile jsme zašli za roh, upravila jsem si kšiltovku na zkrepatělých vlasech a odepnula vodítko. Brando se bezstarostně rozběhl vpřed. Očichával a očůrával všechno, co cestou potkal, a já jsem přemýšlela, jaké to je, být nadšený z tak prostých věcí – *Nová vůně! Granule! Keř, co voní po veverce!* Záviděla jsem mu, že nemá větší ambice než očůrat každý strom. *Proč nemůžu být trochu víc jako můj pes?*

Vím, že spoustě lidí stačí nekomplikovaný život, jenže já k nim bohužel nepatřím. Asi bych to neměla přiznávat, ale žárlila jsem pokaždé, když jsem zaslechla, jak některá bývalá spolužačka dostala velkou roli. *Proč ona, a ne já?* Snažila jsem se za tu cestu být vděčná. Předčítala jsem pro spoustu známých castingových režisérů, podívala jsem se do všech velkých studií, chodila po stejných chodbách jako některé hollywoodské legendy – Elizabeth Taylorová, Lucille Ballová, Bette Davisová. Díky mým zkušenostem se ze mě stala skvělá průvodkyně. Klienty bavily moje imitace monotónního přednesu castingových režisérů a historky o tom, jak ve Starbucksu v areálech studií potkávám slavné herce. Věděla jsem, že se mučím honbou za láskou, která mi moji náklonnost neopětuje, ale nebyla jsem připravená se od ní odpoutat. Je těžké opustit sen, když nemáte žádný nový, za kterým jít.

„Brando, k noze!“ zavolala jsem. I když jsem ho pustila z vodítka, aby měl trochu volnosti, pořád jsem ho chtěla mít na očích. Strmý zalesněný blok neosvětlovaly žádné pouliční lampy a těžké mraky rozptylovaly měsíční světlo do tlumeného, mlžného svitu. Jediný další zdroj světla vycházel z domů – světlo na verandě, lampa z ložnice v patře, solární lampičky na chodníku před domem. Někdo si nechával ozářit stromy pomocí reflektorů zapuštěných do země, které člověku připomínaly, že noc je opakem dne, takže světlo během ní svítí nahoru místo dolů.

Brando cupital od stromu ke stromu a já jsem zatím nahlížela přes ploty a silné železné mříže a představovala si, co za lidi žije v rezidencích za nimi. Viděla jsem kamenné hrady i bílé plantážnické domy s širokými černými okenicemi jako z *Jihu proti Severu*. Stál tam nabubřelý tudorovský dům se špičatými věžičkami a spoustou růžových

keřů. Dokonce i nejmenší z těch paláců byl pětkrát větší než koloniální krabice, ve které jsem vyrůstala, a s naším pronajatým domkem bychom se s Jordanem vešli do garáže kteréhokoliv z nich. *Co jsou zač lidi, kteří tu bydlí? Celebri-ty? Ředitelé firem? Mafiánské rodiny?* Věděla jsem, kolik stojí – všechny jsem si je našla na realitním webu Zillow. Byly to fascinující domy a já jsem pracovala jako průvodkyně – zajímat se o jejich historii patřilo prakticky mezi kvalifikační požadavky!

Blížili jsme se ke konci bloku, kde se slepá ulice roz-
bíhala do dvou příjezdových cest. Ta vpravo vedla k příjemnému středomořskému domu krémové barvy s tak velkým prostorem na parkování, že by se tam vešel tucet range roverů. Vznešenou atmosféru starého Hollywoodu dokreslovala řada vysokých palem rozmístěných rovnoměrně po obvodu.

Druhá příjezdová cesta byla dlouhá a úzká a celá obklopená stromy a hustým křovím. Dům na jejím konci se skrýval ve tmě, a kdybych nevěděla, že je to nesmysl, možná bych si myslela, že se cesta táhne donekonečna. Staromódní pouliční lampy rozmístěné daleko od sebe ji skoro neosvětlovaly, jenom házely strašidelné stíny zkreslené nerovným terénem. Na sloupku plotu obrostlého břečtanem jsem si všimla přibité cedule SOUKROMÝ POZEMEK, VSTUP ZAKÁZÁN!, která nehostinný vzhled ještě zvýrazňovala. Připomínalo mi to scény ze starého kresleného *Scooby-Doo*, strašidelné tak, až to působilo skoro komicky.

U téhle příjezdové cesty jsem se nikdy dlouho nezdržela. Její hororová atmosféra mě znervózňovala a neměla jsem zájem zjišťovat, co za poustevníka žije na jejím konci. Trochu mě tudíž naštvalo, když Brando minul první dvě lampy a hnal se dál jako Scooby na stopě záhadě.

„Ke mně, Brando!“ zavolala jsem za jeho huňatým zadkem. Nic.

„Brando, k noze!“ Tentokrát jsem zavelela o něco hlasitěji. On ale běžel dál. O pár vteřin později mi úplně zmizel z dohledu.

„Brando!“ Zarachotila jsem vodítkem, aby z kovového řinčení pochopil, že to myslím vážně. Nezabralo to. Nevrátil se.

„Braannnnndo!“ zanotovala jsem. „Ke mně, zlato!“

Stála jsem na začátku příjezdové cesty jednu dlouhou, nervózní vteřinu. Pak deset vteřin. A potom ještě dalších deset.

Můj pes se pořád nevracel.

To znamenalo, že se budu muset vydat za ním.

4. KAPITOLA

LOUISA

„Musím ti něco ukázat,“ řekla jsem svému synovci, když schroupal třetí sušenku. Vstala jsem a on se za mnou vydal do pracovny. I když po mně odmítl dědit, pořád mi mohl být užitečný. Příležitost uskutečnit můj plán se nakonec naskytne, takže jsem potřebovala být připravená.

„Mám tady ve stole složku,“ oznámila jsem mu a otevřela spodní zásuvku. „Pojmenovala jsem ji ‚Složka Louisiny smrti‘. Obsahuje instrukce, co dělat, až umřu.“ Vytáhla jsem složku a podala mu ji. Vykulil oči jako sova.

„Louiso, proč mi to ukazuješ?“

Vypadal vyděšeně, a tak jsem se ho pokusila uklidnit. „Měla jsem ti to ukázat už dávno.“ Samozřejmě že jsem měla důvod, proč jsem mu to ukázala až teď, ale nemělo smysl mu to vysvětlovat, když mi nehodlal pomoci.

„Je všechno... v pořádku?“

„Ne,“ zavtipkovala jsem. „Jsem stará, nedělej, že sis toho nevšiml.“ Pousmál se, jako by si myslel, že si dělám legraci.

„Občas na to zapomínám,“ řekl a znovu mi tím připomněl, proč je můj oblíbenec. Na rozdíl od mých dětí neutekl, když mi umřel manžel a neměla jsem to jednoduché. Postaral se o mě, přesně jak by rodina měla.

Vrátili jsme se do jídelny a sklídili ze stolu. Nathan trval na tom, že před odchodem umyje nádobí. Dovolila jsem mu to pod záminkou, že je to jeho pokání za to odmítnuté

dědictví, ale ve skutečnosti jsem uvítala možnost si na pár minut sednout a zavřít oči. Nechtěla jsem se moc vzdalovat od kuchyně, zatímco uklízel, takže jsem se musela spokojit s pohovkou s vysokým opěradlem v salonku, která sice podporovala správné držení těla, ale to bylo asi tak všechno.

„Děkuju za výborné jídlo i konverzaci,“ naklonil se ke mně Nathan a políbil mě na tvář.

„Nemáš vůbec zač,“ zamrkala jsem, abych se probrala. Hřbetem ruky jsem si otřela koutky úst, zapřela se o opěradlo pohovky a napůl se zvedla. „Vyprovodím tě.“

„Znám cestu,“ odpověděl. Všimla jsem si, že už má na sobě kabát. V duchu jsem se vyplísnila, že jsem před ním zadřímala. Patřil sice do rodiny, ale ani tak nebylo zdvořilé usnout před hostem.

„Musíš si myslet, že jsem příšerná hostitelka,“ omluvila jsem se a vstala.

„Ale skvělá kuchařka,“ mrkl na mě.

Laskavě počkal, až mu otevřu dveře. I když byl můj bratr pěkný chrapoun, aspoň jedno dítě vychoval dobře. To se o mém manželovi, budiž mu země lehká, říct nedalo.

„Pozdravuj ode mě mámu a tátu,“ dodala jsem a věděla, že to udělá. Na rozdíl od mých dětí mluvil se svými rodiči každý den.

„Vyřídím,“ odvětil. „Hezky se vyspi.“

Zavřela jsem za ním dveře a podívala se na starožitné pendlovky, které manžel koupil v Sotheby's. Ještě nebylo ani devět, ale už jsem neměla sílu na nic jiného než jít do postele. Možná jsem nakonec byla ta nesnesitelně nudná já, a ne můj bratr. Když jsem ještě před pár lety vedla svoji firmu, často jsem pracovala i šestnáct hodin denně: za úsvitu jsem vyřizovala e-maily, potom jsem nasedla do auta

nebo letadla a vydala se pátrat po nových talentech nebo navštívit klienta. Vést castingovou agenturu bylo úmorné, ale dělala jsem to s vervou a grácií. Rozčilovalo mě, že mě teď dokáže vyčerpat něco tak jednoduchého jako vaření. Stal se ze mě přesně ten člověk, jakými jsem vždycky opovrhovala: starý, nerudný a plný sebelítosti.

Chtěla jsem si před spaním ještě číst, i když jsem věděla, že pravděpodobně nezvládnu víc než jednu stránku. Knížku jsem nechala v knihovně na opačném konci domu. Svě rozlehlé sídlo jsem sice zbožňovala, ale pohyb po něm mě kvůli jeho výstřednímu půdorysu dokázal vyčerpat. Abych mohla jít nahoru, musela jsem sejít dolů, a když jsem chtěla dojít doprava, musela jsem nejdřív doleva. Když byly děti malé, zbožňovaly všechna ta zákoutí inspirující k nekonečným hrám na schovávanou, jenže bizarní půdorys nahoru, dolů a dokola byl příšerně nepraktický.

Prošla jsem obývánkem a jídelnou a po krátkém schodišti ve tvaru půlměsíce došla do knihovny. Ta ležela v zadní části domu a z mřížkovaných oken ve venkovském stylu bylo vidět jenom husté listí keřů a prastaré stromy porostlé břečťanem. Když jsem se obtěžovala naplnit krmítko, sléтал se k němu celý atlas ptáků: vznešené sojky chocholaté, hraví vrabci, křídově šedé holubice, a občas dokonce i páv. Svůj kouzelný les jsem milovala, i díky němu byla knihovna mou nejoblíbenější místností v celém domě.

Moje aktuální neřest, *Neočekávaný host* od Agathy Christie, ležela na opěradle koženého čtecího křesla, tak starého a opotřebovaného, že v sedáku zůstal natrvalo otisk mého pozadí. Neměla jsem v plánu pořizovat si nové: kromě mě sem nikdo nechodil, a kdyby, vždycky přes něj můžu přehodit deku. Zastrčila jsem si pod paži stočenou detektivku, a vtom se na zahradě rozsvítila

světla. Nijak zvlášť mě to nevyděsilo, kromě ptáků mi na zahradu často zabloudili i různí hlodavci, z nichž někteří byli dost velcí na to, aby převrhli popelnici. *Kolem senzoru muselo proběhnout nějaké zvíře.* Samozřejmě jsem měla uvnitř i venku bezpečnostní kamery – přece jenom jsem byla stárnoucí vdova s nezanedbatelným majetkem žijící sama v domě. Před spaním zajdu zkontrolovat monitor umístěný ve spíži, abych měla jistotu, že můj „neočekávaný host“ není podobně problémový typ jako ten od Agathy Christie.

Než jsem se propletla domem a došla ke spíži, světla už zhasla. Kamery měly noční vidění, takže jsem na zahradu i tak pořád viděla. Před dvaceti lety, kdy je můj manžel instaloval, šlo určitě o špičkovou technologii, ovšem podle dnešních měřítek byl černý monitor zbytečně robustní a jeho zrnitý zelený obraz připomínal videohru, kterou hrávaly moje děti, když byly ještě nevinné a roztomilé.

Z vnitřních kamer v předsíni, jídelně, obývací a kuchyni – manžel je nainstaloval skoro všude, protože chraň bůh, abychom se v noci museli zvednout z postele – jsem přepnula na ty na zahradě. Dvě z nich byly namontované pod okapem a jejich zorná pole se překrývala. Jedna mířila do houští za knihovnou, druhá směrem k příjezdové cestě.

Nejdřív jsem si myslela, že mě šálí zrak, když jsem na zahradě v houští vrb uviděla příkrčenou lidskou postavu. Obraz byl roztržený a poblikával – člověk si mohl snadno představit tvary, které tam ve skutečnosti nebyly.

Pak se ale postava pohnula. Měla drobnou siluetu: *Teenager? Žena?* Ohromeně jsem sledovala, jak se plíží podél stromořadí. Chvilí mi trvalo, než jsem se v obraze zorientovala, ale okamžitě mi bylo jasné, že na příjezdové cestě někdo je a sleduje můj dům.

Za těch víc než třicet let jsem ve svém rozlehlém sídle nikdy žádného slídila nezažila. Nevěděla jsem, co dělat. Z představy, že bych zavolala policii, se mi udělalo mdlo. Než by dorazili, vetřelec by byl nejspíš dávno pryč a já bych pak musela vydržet půlhodinové klábosení s jedním ze strážníků, zatímco by mi ten druhý šlapal po kakostech. Toho, že by se ten otrava dostal dovnitř, jsem se nebála. Všechny dveře a okna jsem měla zamčené, nebo jsem si to aspoň myslela. Poslední dobou jsem příšerně zapomínala – neodvratný důsledek pokročilého věku a nudného života.

Rozhodla jsem se zavolat Nathanovi. Zrovna odešel, a když ho poprosím, vrátí se. Přešla jsem ke stolku v předsíni a vytáhla z kabelky telefon. Jakmile ale jednou zazvonil, vybila se baterka. Zapomněla jsem ho nabít. I kdybych ho zapojila, trvalo by několik minut, než se probere k životu. Nabíječka navíc ležela až nahoře v ložnici a tenhle problém bylo potřeba řešit hned.

Podívala jsem se zpátky na monitor. Postava přeskočila z kamery na příjezdové cestě na tu na bočním dvoře: *přibližovala se*. Pořád jsem nedokázala rozeznat pohlaví té osoby, věděla jsem jenom, že má na sobě kšiltovku s logem nějakého týmu, který jsem nepoznávala. *Nejenom vetřelec, ale navíc odjinud.*

Postava se otočila a já jsem proti šedozelené obloze zahlédla obrys ve tvaru C – poprsí. Rozhodně to byla žena. Držela něco v ruce. *Provaz? Ano, je to provaz!* Možná jsem viděla až moc Hitchcockových filmů, protože při pohledu na provaz se moje rozmrzelost změnila ve strach. Jestli jsem se měla stát obětí dokonalého zločinu, nehodlala jsem se vzdát bez boje.

Proklínala jsem se za svoji nedbalost, kvůli které jsem telefon nechala vybit. Nevlastnila jsem pevnou linku – děti

mě před lety přesvědčily, abych se jí zbavila – ani bezpečnostní alarm, který bych mohla spustit. Měla jsem ale zbraň, a to přímo ve spíži. Střílet jsem se naučila ještě jako děvče a pořád jsem byla zatraceně dobrá.

Z úkrytu za pytlem mouky jsem vytáhla svůj starožitný Smith & Wesson a vydala se vetřelkyni konfrontovat.

5. KAPITOLA

ASHLEY

„Ke mně, Brando!“ zopakovala jsem svým nejlepším jevištním šepotem, zatímco jsem se plížila mezi stromy lemuujícími hrbolatou šterkovou cestu. Snažila jsem se, aby to znělo tiše, ale naléhavě, jenže z toho vyšlo něco mezi štěkotem a syčením vypouštěné pneumatiky.

Stála jsem už u sedmé lampy, když se mi před očima vynořila asymetrická silueta domu. S vroubkovanými šindeli a střechou tak strmou, že vypadala skoro konkávně, působil jako ze středověku. Nahodile rozmístěná okna – některá obdélníková, jiná kulatá nebo oválná – odrážela měsíční světlo a dvojice nesourodých věžiček mířila k nebi jako rakety připravené ke vzletu. Nad obrovskými klenutými dveřmi z tmavého sukovitého dřeva, orámovanými spirálami břechtanu, visel balkon inspirovaný *Romeem a Julií*. Široký komín poskládaný z hrbolatých, neuspořádaných říčních kamenů byl zakončený něčím, co vypadalo jako obří hřib.

„Brando, pojď ke mně,“ prosila jsem a prodírala se huským podrostem. Párkrát už se zatoulal, když odběhl prozkoumat nějaký zvuk nebo se chtěl spřátelit s nějakým jiným psem či hlodavcem, ale poprvé mi takhle zmizel z dohledu. Věděla jsem, že pouštět ho při našich večerních procházkách z vodítka je nezodpovědné, jenže mi dělalo radost sledovat, jak jeho huňatý ocas kmitá sem a tam,

když kluše rovnou za čenichem. Většinou ovšem přiběhl na zavolání, a když ne, nikdy se nic hrozného nestalo. Prostě jsem ho vyzvedla od nového kamaráda nebo smradlavého odpadkového koše, který ho odlákal, a pak ho prstem napomenula, aby to už nedělal.

Samozřejmě jsem měla ještě jeden důvod, proč jsem ho nechávala volně pobíhat. Byl to ten samý důvod, kvůli kterému jsem opustila rodinu i skvělou partu kamarádů a odstěhovala se na západ: ráda jsem riskovala. Líbilo se mi, jak mi vystoupení z komfortní zóny bystří smysly a jak se mi pokaždé rozbuší srdce. Nebyla jsem lehkomyslná, jenom jsem věřila, že když dám na svůj instinkt, všechno dobře dopadne. Jako tehdy, když jsme se s kamarádkami z hereckého kroužku vyfikly a bez vstupenek vyrazily vlakem na koncert. Věřily jsme, že jestli se máme dostat dovnitř, dostaneme se tam. Byla to naše sebejistota, co pořadatele přesvědčilo, aby nám nabídl volná místa v první řadě? Nebo něco jiného? Víím, jak je dětinské věřit na strážné anděly, ale není na druhou stranu dost arogantní myslet si, že má člověk všechno ve své moci? Nevěděla jsem, jestli mě ten večer moji strážní andělé hlídají, ale doufala jsem, že jestli ano, kryjí mi záda.

Jak jsem se tak plížila večerní mlhou, praskla mi pod nohama větvička. Ztuhla jsem. Chloupky na krku se mi zježily, podpaží zvlhlo potem a přilepilo se mi k němu tričko. Najednou jsem si připadala směšně. *Proč chodím po špičkách jako nějaký podřadný zlodějíček?* Přece jsem ke své přítomnosti měla dokonale pochopitelný důvod. Ano, vnikla jsem sice na cizí pozemek, ale nebylo to tak, že bych majitelce chtěla ukrást zahradní trpaslíky, protože napsala negativní (a naprosto neoprávněnou) recenzi na mou Lady Macbeth. Byla jsem jenom děvče, kterému se ztratil pes.

Uvažovala jsem, že o sobě dám vědět a zavolám: „Haló! Je někdo doma?“ Jakmile jsem ovšem vkročila na příjezdovou cestu a otevřela pus, rozsvítily se reflektory a já jsem zpanikařila.

„Sakra!“ zaklela jsem a ustoupila zpátky do lesa. *Co za herečku se běží schovat, když se rozsvítí světla? Jasně – neúspěšná herečka. Jak trefné.*

Využila jsem světla a prohlédla si zahradu. Branda jsem uviděla skoro okamžitě. Objevil krmítko pro ptáky, lovil spadaná semínka a chroupal něco, co vypadalo jako mrtvá holubice.

„Brando!“ zašeptala jsem. „Pojď sem, hned!“

Ani nezvedl hlavu. Evidentně jsem nebyla ani z půlky tak zajímavá jako jeho noční svačina. Na rozčilování jsem byla až moc nervózní – to přijde později, až vyzvrací peří na koberec.

Světla zhasla a zahrada se znovu ponořila do tmy. Dala jsem očím pár vteřin, aby si zvykly, a pak jsem se s vodítkem připraveným v ruce propíčila podél domu na zahradu. Když to bude nutné, odnesu ho, ale na šesti nohou budeme rychlejší než na dvou.

„Brando,“ pobídla jsem ho. „K noze, jdeme.“

Strčil čumák zpátky do ptačího zobu. Proklela jsem svoje mizerné výcvikové schopnosti a potom se k němu po špičkách přiblížila. Krmítko mělo zvláštní konstrukci – bylo to jenom malé prkýnko připevněné k hladké, černé kovové tyči připomínající rouru od kamen a zakončené něčím, co vypadalo jako stříška od komínu nebo maličký ptačí slunečník. Miska s ptačím zobem, která nejspíš původně stála na prkně, teď ležela na zemi a Brando se po ní sápal ve snaze objevit pod ní nějakou dobrotu.

„Brando! Pojd'!“ Natáhla jsem se po něm. Ruku jsem měla jenom pár centimetrů od jeho obojku, když se ozval první výstřel – krátké, ostré zaburácení, ohlušující jako hrom a tisíckrát naléhavější.

„Sakra, sakra, sakra!“ Padla jsem na břicho a přitiskla obličej k tvrdé zemi. Vzpomněla jsem si na ceduli se zákazem vstupu a na to, jak jsem ji drze ignorovala. Páteří mi projel adrenalin. Zoufale jsem přemýšlela, co dělat. *Dát ruce nahoru? Zakřičet? Zůstat v klidu? Utíkat jako o život?*

Když jsem zvedla hlavu, abych se zorientovala –

Prásk! Zase ten zvuk, ostrý a pronikavý jako prásknutí bičem. Nedokázala jsem říct, odkud přichází – měla jsem pocit, že odevšad a odnikud. Tahle čtvrť byla oblíbeným místem kojotů a občas i rysů. Najednou jsem si uvědomila, že jestli si mě ten střelec spletl s šelmou, co mu zardousila kočku, mohlo by to dopadnout hodně zle.

Natáhla jsem krk a podívala se směrem ke krmítku. Brando byl pryč – určité ho vyplašily ty výstřely. *Nejspíš je čas, abych se vypařila taky.* Držela jsem se co nejlíže u země, ryla prsty do studené hlíny a plazila se k lesu jako voják v džungli. Neměla jsem tušení, co můj akční hostitel udělá, jestli mě uvidí, a nechtěla jsem riskovat, že mě zastřelí.

Jakmile jsem se ocitla v bezpečném stínu stromů, proklouzla jsem mezi dvěma vysokými duby a pomalu se zvedla. Zatímco jsem horečně pátrala po svém psovi – *kam se sakra poděl?* –, tmou rozřízla světla reflektorů z příjezdové cesty.

Panika mě zasáhla jako závan studeného vzduchu. Když se ke mně auto přiblížilo, přitiskla jsem se ke stromu, abych se vyhnula záři jeho rozpálených světlometů.

Počkala jsem, až se usadí prach rozvířený pneumatikami, sklonila hlavu a rozběhla se.

6. KAPITOLA

LOUISA

„Teto Louiso!“ zavolal na mě Nathan, jakmile vyskočil ze svého luxusního německého sportáku. Revolverem jsem pořád mířila do vzduchu a palec mě bolel od zpětného rázu. Bylo to už pěkně dlouho, co jsem střílela naposledy – zapoměla jsem, jak moje zbraň kope a jak křehké jsou moje stárnoucí ruce.

„Co to děláš?“ vykřikl můj synovec, když mě uviděl stát na verandě. „Proboha, jsi v pořádku? Co se stalo?“

„Nic mi není,“ odpověděla jsem, spustila zbraň a nechala ji viset podél třesoucích se nohou. „Volala jsem ti omylem.“ Lež. Volala jsem mu schválně. Jenže teď už jsem měla situaci pod kontrolou a nechtěla jsem, aby si myslel, že se o sebe neumím postarat. Já to totiž umím, jak dokazuju každý den posledních deset let.

„Zkoušel jsem ti volat zpátky. Když jsi to nebrala, dostal jsem strach. A vidím, že opodstatněný.“ Vyběhl schody a natáhl se po revolveru. „Dovolíš?“

Byla jsem si jistá, že mám se zbraněmi větší zkušenosti než on, ale nebránila jsem se.

„Kde je pojistka?“ otočil revolver v ruce.

„Opakovací revolver pojistku nemá,“ poučila jsem ho. „Nevystřelí, dokud znovu nenatáhneš kohout.“ Snažila jsem se neznít blahosklonně, ale *proboha, copak nikdy neviděl seriál Bonanza?*

„Pojďme dovnitř,“ pobídl mě jemně a já se nechala chytit za loket a dovést k pohovce v obývacíku. Položil zbraň na stůl mimo můj dosah a pak se posadil naproti mně. „Chceš mi říct, co má ten tvůj střelecký trénink znamenat?“

„Měla jsem tu vetřelkyni,“ odpověděla jsem věcně. „Viděla jsem ji na bezpečnostním monitoru.“

„Ji?“ zvedl obočí. Neurazila jsem se nad jeho inherentním sexismem, taky mě to překvapilo.

„Nemělo smysl volat policii,“ vysvětlila jsem mu, „když jsem se jí zbavila i sama.“

„Prosím tě, řekni mi, žeš nikoho nezastřelila.“

„Nebud' směšný,“ napomenula jsem ho. „Vystřelila jsem do vzduchu, abych ji vyplašila. Nejspíš proběhla přímo kolem tebe.“

Chvilí o tom přemýšlel, jako by se snažil vybavit si, jestli náhodou neviděl něco zvláštního. Nakonec přikývl a navrhl: „Co kdybych uvařil čaj?“

I když jsme čaj měli před chvílí, přišlo mi to jako dobrý nápad. Nějakou dobu jsem si na svůj stav „osamělé vdovy“ zvykala, ale nakonec jsem svoji neplánovanou samotu přijala. Moje myšlenky byly zajímavější než většina rozhovorů a rozhodně jsem nepotřebovala psa, kterého bych musela chodit venčit, ani kočku, která by mi konkurovala v odtazitosti. Občas jsem si ale užívala společnost rodiny. Utěšovala mě důvěrnost společných vzpomínek, našich soukromých vtípků, spontánního smíchu. K mé věčně špatné náladě přispívalo hlavně to, že mi moje děti tuhle útěchu nechtěly dopřát. Samozřejmě až po důvodu, proč mi ji odpíraly.

Konvice zapískala a za chvíli se objevil Nathan s čajem. Usmála jsem se, když jsem viděla, že přinesl dva šálky. Už dávno jsem si přestala zoufat, že to není můj vlastní syn,

a místo toho začala být vděčná, že mám v životě někoho, kdo se tak aspoň chová.

Postavil hrníčky na podšálky. Když se ale sehnul a chtěl se posadit vedle mě, ztuhl uprostřed pohybu.

„Co se děje?“ zeptala jsem se.

„Slyšelas to?“

„Co jsem měla slyšet?“

„Pššt!“ přikázal mi a zůstal nehybně stát. Slyšela jsem houkání sovy. Slyšela jsem hučení kamen. Slyšela jsem, jak mi za ušima tepe krev. A potom jsem uslyšela to, co on. Škrábání, které znělo jako nehty na síťových dveřích.

„Co je to?“ podivila jsem se a Nathan zvedl prst ke rtům. Zvuk ztichl. Pak se ozval znovu. Pak zase ustal.

„Myslíš, že se někdo snaží dostat dovnitř oknem?“

„Zůstaň tu,“ nařídil mi. „A nezastřel mě!“

Nabídla bych mu zbraň, ale věděla jsem, že by si ji nevzal. Očividně nikdy nestřílel a představa, že by ji použil, ho nejspíš děsila víc než nějaký vetřelec.

„Počkej!“ sykla jsem a po špičkách došla ke krbu pro litinový pohrabáč. Když jsem mu ho podávala, uznale kývl. Protáhl se vchodovými dveřmi a ty zavržaly ve stárnoucích pantech.

Pohled se mi stočil ke zbrani. Roztřesenýma rukama jsem ji vzala ze stolu a namířila na dveře. Zaslechla jsem sténání venkovních schodů a křupání listů pod tuhými koženými botami. A pak ticho.

Sledovala jsem, jak vteřinová ručička mých vintage pendlovek odtikává celou minutu. Potom další. Zbraň mi v ruce ztěžkla, ale neodložila jsem ji. Nenatáhla jsem kohout, palec jsem ovšem měla připravený. I když jsem nebyla žádný John Wayne, v případě potřeby jsem dokázala vystřelit za necelou vteřinu a podruhé za poloviční čas.

Ucítila jsem závrať a uvědomila si, že zadržuju dech. Přinutila jsem se pomalu vydechnout. *Proč mu to trvá tak dlouho?* Odpověď přišla hned s dalším nádechem, když Nathan zavolal: „Odlož zbraň, našel jsem našeho vetřelce!“

S úsměvem vyšel na verandu a v náručí nesl něco, co vypadalo jako blondatý mýval.

„Co to proboha je?“

Prošel dveřmi a rozsvítil světlo. A já jsem uviděla nesku-
tečně roztomilého psa se zlatou srstí.

„Kristepane,“ vydechla jsem. Vzpomněla jsem si na provaz v ruce té drobné ženy a uvědomila si, že to vůbec nebyl provaz. *Co jsem to provedla!*

„Teď už víme, po čem ta tvoje narušitelka šla,“ podrbal Nathan psíka na bradě. Prsty nahmatal stříbrnou visačku ve tvaru kosti. „Vypadá to, že se jmenuje Brando.“

Podívala jsem se do velkých hnědých očí svého chlu-
patého návštěvníka. Malé fousky se mu chvěly a já jsem natáhla ruku a podržela ho za uchem. Položil mi hlavu do dlaně. V hrudi jsem ucítila příval tepla. Vzpomněla jsem si na dobu, kdy byly moje děti malinké, na to, jak snadné je bylo milovat a jak mi lásku oplácely. S těmi svými drobnými tělíčky a křehkými srdíčky byly tak zranitelné, že jsem si dovolila být zranitelná i já: obřečela jsem jejich první krůčky, vypadlé zoubky i nejistá sóla ve sboru na nudných školních koncertech. Jenže pak vyrostly a naše láska zhořkla. Svoji náklonnost začaly podmiňovat věcmi: výletem do Evropy, novým autem, zálohou na byt u pláže. *Zničily nás peníze? Bylo by nám líp, kdybych je před nimi skrývala? Nebo kdybych je vůbec nevydělala?*

„Hodný,“ uklidňovala jsem Branda a jeho huňatý ocas ožil a začal kmitat ze strany na stranu jako dirigentská

taktovka. Najednou jsem si vzpomněla, jaké to je cítit ničím nepodmíněnou lásku.

„Je tu číslo, mám na něj zavolat?“ Nathan vytáhl telefon.

„Chudáček malý,“ vyhnula jsem se otázce. „Co za nezodpovědnou osobu nechá svého psa volně pobíhat uprostřed noci?“

„Mám tu zbraň radši schovat?“ zeptal se při vytáčení čísla.

„Možná,“ prohodila jsem neurčitě.

Věděla jsem, že musíme majitelce-vetřelkyni zavolat a že si pro svého psa přijde. Netušila jsem ovšem, že mi ta záhadná cizí žena nedá důvod žít, ale naopak – konečně – příležitost umřít.

7. KAPITOLA

ASHLEY

„Ashley! Co se stalo? Kde máš Branda?“ vyhrkl Jordan, když jsem vpadla do dveří. Byl převlečený do bleděmodrých lékařských kalhot a trička Green Bay Packers, tak starého a obnošeného, že skrz něj bylo skoro vidět.

„Jordane, strašně jsem to podělala!“ vzlykla jsem a hřbetem ruky si utřela slzy a nudli. Znali jsme se skoro celý život. Viděl mě v mých nejlepších chvílích vyfiknutou na dámskou jízdu, v nejhorších po ránu i ve všech mezi tím, takže už jsem se před ním dávno nehlídala a necítila trapně.

„Nadechni se a pověz mi, co se stalo,“ řekl klidně, přesně jako doktor. Na utěšování hysterických lidí měl vždycky přirozený talent – uklidňoval vyděšené pacienty, nervózní stážisty a posledních sedm let minimálně jednu přecitlivělou herečku. Přitáhl mi židli a já se na ni zhroutila. Hanba a rozpaky mě tížily na hrudi jako mokrá deka. Jordan mi stokrát opakoval, abych Branda nepouštěla z vodítka, protože stačí „jedna zběhlá veverka“, a může skončit pod rozjetým autem. Jenže já jsem ho samozřejmě neposlouchala.

„Odepnula jsem ho jenom na minutku,“ zalhala jsem. „Jenom aby se mohl protáhnout.“

Jordan si přede mě dřepł a položil mi ruku na koleno. Měl dlouhý dosah – ani nevím, kolikrát jsem ho viděla s basketbalovým míčem v dlani – a natáhl prsty vysoko na

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Přes její mrtvolu.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.